Мр. 3998/2
112 б

Ка анкети

чаисепратгапиђуникифић. ;мбшхфит

заггаввавшмнкъчача

аааааа

Ако се изговори реч " 2 "језик" без знака пит питања у гласу а можда и у неком речиту гесту чини се да је изговорено једн опште место: језик, па шта? сваки чврк говори свој језик у сваком момент

Да, избаци човек најзад ту нашу словенску речицу која је Достојевски као смисао сонорност облик и штоф и која је спецификано срп ска са густом сонорношћу избаци је човек са уздахом и издахом који чису ни никакав знак ускличка него врста нести дрвењаног и и отиснутогетерета. Да о отиде сам изучити да перо другим у руци и кроз да нешто казујем, нисам писао т лико разних почетака и бешада толико почетака и пленовада текст, колико сада пред задатком да узмем учешћа у анкети о језичном језику онога језног језика четири републике у Југославији који је језик очигледно и упискувно једни језик али језик разних говора разних азбука разних правопис Има нешто парадоксно и ипак сасвим природно у тој чињеници: упркос свему кроз вр времена добронамерно и закономерно природно и неприродно удаљавајући се, језик као нека стихија јача од свега историјског и географског један те један, очигледно и упискувно један те један. Зато т у отиски почетни? Због приро де ствари због сложености теме која се зове језик, свеједно о којем језику је реч. Језик језик говорења може се третирати као средство слично оним метакним тантузима којима се у неком великом хотелу сложеног животахотелу за двадесет четири сат отварају мирмони жеља и потреба и авионести и распо ложења и митијони новаца. И, језик се може третирати као сврха, увек висока и све виша чак тамо до уметности кроз некове све више и даља сврха, док се матаксавањем народа тек не почне матаксавати и језик наравно не да умре него да се као и човечанство метаморфозира претопи, стиже, или пре метаморфозе,

изрече лепу здравицу ~~мазу~~ од сокова и бћага свога претка пуну меморије

од претходних низова меморија са стотог или хиљадитог спрета оног чувеног

митског ји се зове Девитонска кућа, машући родјачки на сву стране векова и

народа. Кад научите да се у санскрату четири звука четир ви махнете руком

родјачком. Ви машу тој санскритној речи и многе друге руке са Девитонске куће.

родјачко

Брујн меморија, сарадња трајање човечанског рода. Уписују се језици по

митској кући високо више наше е пил вима фонову богати и тешки мили дарке

чубања које крг меморију човечанства једнако сарађују, ако игде икако сигурно

кроз језике. Језике који на виши спрат куће пређају сику лепоту људскога

говора, а се језицима суму свега шта је људски род живео и радио и постао.

Суму. Језик је зато сума свих сума у чему хоћете у пуђелишу у наруку у

људству и човечанству. И зато нема рашчоначисаног ни неутралног језика. Зато

су свако фонодсоб и

је есперанто спорт средство текстуа. А језици као сума, то ј сви заједно

сума тотална какву није биће или јаву дати ни земља ни нешто из човечанство.

Кинези у азбуци немају у р Јапанци немају х. Нама се досада незнам која број

знакова за писање и проналазе се једнако други и други и поруке кроз њих

су рођени и знаници целом роду људском. Куће се научивши да нађу кључ за

тајне етрусканске споменике и верујем девитонска кућа ће одједном избацити

неки камен са текстом у хетинском и етрусканском у човечански суседском

писању и говори у биће опет регистног мајања ручам са ~~сам~~ страна Девитонске

куће.

Да! језик је сума. И зато тајни пичетака изрном скромном раду.

Није језик од префикса и суфикса из глагола и ј родова од питања да ли

известан или становит него је од тога и од онога што даље чини суму.

Перифериско је важно јер нема периферије без центра, као што је нема центар

само онда центар ако има периферију — зато је сума језичка петресна ствар

зато су суме на Девитонској кући као оне у васиони . Меморија човечанства

је у језицима, ето зато низови ~~раних~~ почетака кад треба најскромније гово-

рити о језику нарочито о књижевном језику који за овде потписаног зове

од правилније уметнички језик. ~~Ето зато тајни почетак....~~

Ако изговорите реч "језик" са акцентом питања у гласу, м
ада и у неком речиту гесту, ви ћете у први мах место одговора добити љубо-
ку тишину свих оних који су даром својим, или професијом везани баш за језик
они који су историчари језика, онда још они који су философи језика, највише
они који су књижевници, такође уметници језика. Књижевник, онај прави који
зна да му је темељ најјачим спрет продуковања језика, такође сила језика, такође
знање језика такође поседовање језика, кроз традиционално и културно, који је
моћним везан за језик који му је и матерњи и нерођени и завичајни — тај се
на оно питање скоро упиљи од свога недоумења, од свога бити или не бити, од
свога јесам или нисам. Французи, који су моћни и књижевношћу и језиком имају
устаљену формулу књижевног описивања књижевних вредности: Такент је ту, али
је питање да ли јој писац ту. Или: Ова књигу је написао човек од талента или
изнад света човек писац. Шта је ту проблематично? Наравно језик. Има ли уро-
ђену моћ изражајности у смислу логике и у смислу покривајуће такве да уз
речи пева и смисао. Питање да ли је језик тога писца књижевни језик у смислу
уметности, када се као и у музици форма од садржине не може одвојити. Класични
писци поетских драма / Шекспир, Расин, Лопе де Вега, Пушкин / они који су велики
ке монологе писали оратурским језиком, ту су и данас да нам докажу да се
у песничком језику форма од садржине не да одвојити. Логика, онтологија, синт
синтаксе, семантика, стих, поезија то је све једно и недељиво. Где загребете
да расчешете или рану или друго. Данас читаоца књижевност покушава да
обнови драму поетску драму у стиховима драму ораторским сићном језика.
/ Т С Елиот и можда још непосредније Христофер Фрај / Данас ораторство је
сасвим умукло. Ни великим војницима ни просветитељима ни политичари не исти-
чу ораторе. Сви велики културни језици су остабели. Ствар је још поспешена
писао и тако радио: Радити једну страницу прозе као што се обрађује арбетиск.
Сада проза залази у бенавности смисла и језика проза је у ствари литературу.
свако може британцом одвојити форму од садржине. У поезији да би форма сад
жина остали нераздвојиви пише се неразумљиво. Настала је велика помутња у
области језика: семантичким питањима се баве чисти философи, филолози

се баве философијо језика, а писци, књижевници не знају да је књижевни језик уметнички језик. Овај крупни италијански мислилац, који се звао Вембатиста Вико добро је опоменуо свет који ради у мелиуму језика: Филозофи, то су оратори и писци, а граматичари то су ерудити.

"Језик је тако сложена моћ ~~па се на~~ тако универзално човечја сила, да се не може одлучити ни од јачег појава ни варе ни радња који су човек или од човека. Да човек говори, треба језик. Да човек пише, треба језик. Да човек мисли, треба језик. Да човек буди, треба језик. И говто је то: говор, писање, мишљење, буђење од човека до човека радикално, од уметника до уметника, али сте онда се домислимо суштину о сили чулу, па и чулној снаги језика. Има нас сигурно повише које прогони ова мисао: чулно наступа онда кад језик не прати мисао адекватно, неусобичена је језичким пропушта фиксацију мисли да не отиче, на растворе се не разбије се без разумне фиксације — што само језик у процесу мишљења говрбева. синхронично Ако у сну вербална фиксација постане сувише чабава, заправо сувише ка конфузна, трамо се нагло и чини наш се да безимо на чулности. Вербална фиксација мисли или обличка за време буђења знају сви људи ~~или је то~~ уметници знају да је то срећан и пријан интервал њихова рада. Кад човек постане ч купилан, кад гениални човек постане гениално купилан и то је нема се чини онда кад језик дохвати ток мисли не пушта је срећује је боли је док може. Какве је конфузе а какве гениалне стихове писао несрећни Хелдерлин. Ричард у једном купилном ~~моменту~~ моменту изговорио речи : А кад је Заратустра умирао земљу је загрлио. "Језик је ту моћно гениално моћно дохватио унутрашњу реченицу и савршено јесно и тачно и поетски је вокализовао, пропусио кроз уста То је потресан језички процес, и човеку дође да језик прогласи божанством. Ако сад узмемо наум да она унутрашња реченица у човеку зависи од појма, суда и закључка, а у оној вокализираној стрепеђе смисао и времност воља и разне емоције онда се човек доиста скоро уплаши од питања: шта је језик, и потпише да се само један, матерњи језик, говори пише мисли и буди правилно снажно уметнички. Бертранд Расл у сећањима сећам прича кад

је први пут отиао да посети Јозефа Конрада, писца тешких књига на енглеском језику, па се запрепастио са како тврдим акцентом говори тај Пољак енглеским. А Јозеф Конрад / па бучи већ то што је име променио / је језиком приликом казао: да мусе чини да ниједан писац текстове енглеске, да уопште не би никада писао. Мајка је Пољак претеро у суву зато што је сваким нешто друго очекивао, али и Конрадова издања је вокализација нечега недоконтролисаног скоро па кажемо нечега пригоњног у гласу Конрада то нам је уверење. Многи људи науче говорити више језика. Дајте људи пише добру књижевност на апроприраном језику (и под апроприраним именом) али ти писци никада неће постати класични књижевности. Ка сичан писац је ~~на~~ ~~пише~~ сита језика апсолутна у књижевности. Као год се у једном народу развија обнова то једнако обнова у језику. Почетак историја то су епохе ратова културна историја то су епохе језика. ~~Па ти~~ знамо да је тако било у Спанији 16 века у Енглеској 16–17 века у Француској у 17веку – али немојмо заборавити да то ~~нам~~ и врло лако за нас у доба Вука Бранка Радичевића, и још данас Вука. Немојте се занавати фразом да је језик једнако у превазном стању и да је зато средство тантуа којим се свако може постужити. Може се послужити и али Језик је стално у у превазном стању јер је у таквом стању све, човек, историја, култура а погото уметност. Уметност! стотине и хиљадама, најјачих људи духом и интелекта б-а да прегурају уметност у превазно стање. Ако нас сравнимо кинеске цртаже на бифону из Алтамире и данашњи цртеж, виталите и ту Вавилонску кулу, симбол меморије човечанства, симбол преживљавања стабилности и истоветности да би се осигурало преживљавање. А кад је све превазно па језик неће бити који је ~~на~~ изражајна сума стих сума. Класик писац не језику може постати – неравно у особине, али све у минимум језика – само онај који ниједрамски језик, него с високиго спрата Вавилонске куле наше својим рођенима ритмичним хранитељи језик који је матерњи народни занимљиви. Један од најзанимљивијих класичара модерне енглеске поезије (неравно правилно и тачно класичара језиком ита је дошао? Са свога места на Вавилонској кули остао да је изгубио т везу са нижим неким спратом свога језика и сиђе научио енглесаксонски на

којем претеханом ступњу имају Енглези живну поезију—изучио онда ко треба ту поезију и попео се онда натраг на свој степен кутеће туђером језичкога блага се чудним говором меморије бројних векова бујства и данас у моћи језичкој некојипесник му није раван: Хиљаду новку јасноће за унутрашње реченице и за н вокабулаштије и мигле потребе неразумљивости. За реч дроен узео је на Енглеско ског реч фон коју употребљавају Американци и коме земљско катонску реч autumn отем к метну холак крви боје звука у свој стихове. И зато што јенгушко тај претеханн степен свог језика, не прави грешке у преводу као Ејзра Паунд: Често Итако сиабомоћни остају и преживљују и оно брже свет—преводе Лек је на часовнику време протазно народ истрајева.

Ако је језик та невероватна сума сила звукљиво ј констатовати да у старим митовим где нма речи о апстрактним поставкама, нема речи о постању језика. У најстаријим писаним митовима, све ствари егзистује спо разумева се. Израз за колективно живљ БОГОВА ЉУДИ ЖИВОТИЊ а биљака змајева демона, ветрова . Реч језик не постоји. Реч говор не постоји за о апстрактне по и свеобухватан појам. У хришћанском миту о постању света и људи стоји: Да је А Адам почео да даје имена стварима око себе. Генеза језика нема. Конеје се у писмима апостола Павла давао израз: Бољима од себе у смислу онај који су духом јачи. У поезији Оина има песама: да све чини ВУЧ а реч је претворо онима који од себе. И шаренком да је ри радиче сиуб језика у смислу обећавања и свести и испуњавања, хвале онима који испуњавају неко обећање. Чувени немачки филозоф Вилхелм фон Хумболт тврди да језик човек није ни пронашао ни измислио ни ство рио, нег да је то способност у низу таквих у њему с рођењем, са егзистенцијом и вида се суштином његовом. Трагајући за кључима и нагонима у човеку људи су писали: да је прва потреба стика симбола, тежа од посматрања готова покрета свог живот а Пртеж стварији од писања знакова. Први језик људи је био језик знакова, покрета гестова исти сами путина и у данашњим потпуно ис свима народима, стоји и тај немушти језик негде дате на Јапанској кули у ме мањији човечанства. Па су ствари ближи нумови за замене готове Да је поједе ловно језик кимпа споразумевања право оком па ухом, па онда ваљ праим сите

синтезама за сваки акт човека у животу имао неку слику на око, на уво. Нема који мишљени језик назвемо уметничким језиком, тако је много што све говорје за је цртеж и у вокализацији имена и знаковитости збјежне. Језик је ох свеа почетка имао са сликом око и уво као и данас збјежне при опени језика главно главно пре но што не то бити при писаној и штампаној речи. Постепено, вероватно доста брзо, морао је човек осетити за ј језик имао ствар унутрашња, ствар мо мисли и мисли, и кад то буде, онда ће над сликама бљуштати светлост и језик пе стати у свести или изнад у свуда човека неизказљег оно што јесте стожено мо ствар ока, уха, мозга. У Упанишадама већ имамо тајам и реч говор око не још је зик зна са метафизичком. Почетно што тај занимљиви и мудри текс на назвемо ће полупремо још мало наш симбол о Давидовској кући. По хришћанском миту Мудраци су некако кризиши стекли што су почели говорити разне језике пра тајк за имају могућност спознајна и то се у сиботу куће зоке сиђетенија језико Не. Дуви су се тукли за посед земљишта, за природне благо у земљи и у Месјима географске покојеје и луке и мусеспрелазе назјаву за веру, никада за језик ни за због језика. Језици што пише то боље теје и културније. Вавилонска кула је сли ка у хуској самјаноазској култури ко је је сва у науками и уметностима језико развијена и фиксирана. Меморије човечанства о свему што човек јесте и значи и може, или кроз језике, тренутке нових знакова за писање обогаћује културу. Језици раздају нове језике а ти све моћније и савршенија и лепше развијају језике културу. То је Вавилонска кула: оркестар мисли и записа наајбројнијег језика о свему што је успон човека духом и телом. И на тој кули нетрпељиви и још је витезан и у својој данашњој птетазу Сенскрит. На том језику су написане хин куске веде и упанишаде. Упанишаде су поема Веде и отпритике као Нови завет по старе: напрезан, чистији морао мисао племенитијамаета за реч и слику. И У најмлађиј упанишади / по Проф Дојсену / стоји скоро свесно на суш ти ни текста. Ко је читао Упанишаде зна да си пуне понављања у својим формама низатог читаоца новом претходни одговор одговор понови питање питаоца. А суштина је оно. Штаа човеку светлост сунце А кад сунце зађе, онда месец А кад месец зађе, онда ватра а кад се ватра угаси Онда говори пре тој светлости човек све

У уметности у потежиме и језицима сви полети човекова битисања и про жуковања и активности и судбина и историје и пивилизација свега. Писте писчеве катастрофе само ови не просе пламена нешто чем је Кућа симбол претрајање и меморија тих жуки у и чија уметности и језику су све меморије ранијих настанише човека. Свеједан какав ће бити и ко ће после катастрофе бити нов егзистент семе ће се наћи у њему семе говора мисли знања искуства борачке пр саврше се приходом свеједно какав ће бити у којој и збивањи етимологија. семе свести жива продужетак кроз језике егзистентиме. Кад се треснуо тешијерни месец остао неко од жуки на кући и с њим свест кћиће живота меморије е животу и начинима. после нашег месеца квантијарном е биће остао То је томе је симбол Вавилонске куће и то је онда уједно оно друго тумачење човек све ниже у култури и човек који мисли високо све поштује и трусове. Језик је збиља божанства стихија од језика меморије од меморије преживљавања можда вечност за употребом ту реч који кажемо место нечега мањег.

Језика је у Упан вал и / тој и тој говор / овесинтеза: Са из живота произлазе и језик неко се у живот враћају ови уши језик и разум. Сеј ете ли ту сунцу? Са аутори упанишаде ми смо већ неколико пута истакли да је књижевни или уметнички језик такође штампа и језик стиже кћиђу увиђу мозга такође зависи од азбуке и скога од стилски истанчаних реченица и параграфа од интерпункције. Штам за уши од сонорности језика куће прво спада итеф језика звук вокалиранија продукт епарата заговор у нама што је стиже настеља и жабе истамске и културне и од ребени воље Најзад мозак: језик је стиже унутрашње реченице које се тек процесом окалиизирена износи на уста. Штаје мађ језика за дух тело за живот звуметничка моћи тело је приказано у делу упанишади из Јајурведе.

Скраћујемо: "Шта крај језик чувену мудру личност из упанишада Јајъјенатхију: Шта служи човеку као светлост. Сунце. А кад сунце зађе? Сиђе месец. а кад месец зађе. Онда ватра. " Кад се ватра угаси? Онда говор. а ако јетако тамно човек руку своју не види а онакуд крене звук човек пође онамо. " ако и говор умукне шта је онда човеку светлост. Он сам, то јест у унутрашњости у сопу светлости дух. А шта је тај дух питамо ми за бисмо ствар закључили. То је мисао она унутрашња реченица. После сунца и месеца остаје светлост је мисао тами срца затворена и језиком бутаја фиксирана. Ту се као токико пута физика и метафизика додирују и употпуњују. Светобожје супротности живеју у

се у једно у истоветно. Ни метафизичари ни физичари не могу одређено казати да је на њиховој страни да а не супротној не. Морало би се некако одговорити као онај духови и Ф ато мистичаци Чехо Ф ис што је у свакидашњој причици каза Нес Ја тојест у нашем језику: Ни и ни. Тај унутрашњи процес код језика та ква је доста: мисао, бутање и решења са појма суда и закључка а као то пок ивавено казбе на уста друго је и горе и горчије иако је оно изнутра. Уме ј ван занимљив пример за ти тако да кажемо трансцендентализацију језика у управи ни "прихватрадијска". Све се хране, храну примају и у храну претвори. Гнас с ког за храну је ви. Све што се хране и постаје храна чини живот и свог или гнас за живот је ови. " Кад се то двоје састави, узимање од хране и од живота , те ква свога притиском земаља знаке отпиваке, најјачи степен хемијског а можда свакога морала.

"Ти зато је баш велики почетник ето зато је ово им имате сувеној теми да претходи ово разматрање: зато што је језик велико чудо сума у свакоме народу. Зато што хоћу са пуним поштовањем да приђем језику ј говорима о којима треба специјално да нешто кажем. Зе ати свакој језик и го ваго то велико што има своје велико право на своју репутацију. "Чега нека культурен човек уђеста у језику свој и туђе и ако жели да говори још о најнис обичну о уметничком обичну језика то је кро

Можда је згодно истаћи да о Југославиј на где на првом кораку једна безарна нота. Свуд потписани писац ипо је и ипа приближе за тиши и чује доста страних новинара. Као по договору или можда и доста по мисуству моје се намаче нему безмало сви овај свој утисак: Најуре ђенија и нефтачнија је "Новенмја најжешће је Дазмаћија најсрдачнија свет живи у Македонији, а Дубровник је Дубровник. Нарочито што би рекао "ронина: све разумети то је све опростити. Ја сам новинарска лице јита казала: ја вам све опраштам ати све не разумем. Потписујем што кажете ати ћу пристанити нека питаје. Културно утицај" "почетак стављ ја и тамо где сте окидент и тамо где сте орјент. Ја сам рекла да сам најбољи тамо где смо доста југ а но

а у новој формути то гласи да је Дубровник Дубровник. Међу се. Уметност?
Да видети смо некотико значајних музеја и сјајта занимљивеизложбе слика и
разуме се, рјес бачет сељачкиу игаре и ако је и спорт уметност...једном речју
јер имамо и скулптуру и књижевност
нијесеовим ...Није ваи у једном смислу јесте: немате осем Дубровника уметнички
лепих градова...Можда немо месташце на неком хаматинском острву, можда нека
варошица у Босни али све то са свима спомоћним факторима а самим архитектура
комбинације планови стилова..Уткју се за критику појачају. Београд прока
зи најгоре. Две реке има тај град и нигде те воде не учествују у комбинацији
естетским. И као да је у гетским року своме-отсечен: нигдекупола звоника кула
торњева—нема без тога градске архитектуре која би имала склада и акцената.
И игра кровова постаје тек са тим бежањем и исказањем у висине, постаје контрап
пункт...ерхови су вам нејаки Кајемегдан дивне хеми и негују га али је претрпа
зато што је сувише мали..Топчидер ни шума ни парк—ујутро променада млекашија
и на чесмама сипање воде у млеко око пијне праве кајти у топчидеру је обилгати
преко цетога дана војнички камиони јуре бесомучно и бежање испред њих је кара
теристична слика тога парка Сео београд нема зеленила Србија није доста
жена деливе топчидерске брдо те су гробље паких ограда запуштених башти и
вила ако да вам одговорим укратко. Наши су споменици и естетика и хепате
добрим делом моралне вредности трансцендентне јер рушевинске и пробањске
и сиротињско и самачко...У два светска рата смо помагали свету да се обест да
се напест да се хибрис скомије али сти сада свет тепше нашим фудбалерима и ба
бачетерима а нико није дошао да нам подигне купоту и под њом неку школу да нам
подигне звоник скобоја а ми у ђ да метнемо наше звоно скобоја да вам подигне
кулу и под њом шта хоћете научни институт библиоту уметничко павиљон да нам
пошље три четворо парк-инжењера да преграде живе хиповичку шуму Шопутњак, тром
ноћ дух две реке...Баш јеноцоћај чудан не срећан много: Ниште са западом
свет западни ниште са истоком оно што ето постаје Азија и Африка...ја лично
мисли да се арапски језик некада опет учити а о што се латински и
грчки никада није престао учити и опет јача та потреба и мера и опена а
а лично мислим да прованскски језик који је неко време био језик поезије и

итијански песници / Данте Данунцио / и енглески песници / крај Ејвари
други је био песник на провансалском језику / и још мислим оно оно ако не виг
гим како ће постанете ви светски културни фактор. Мислим ће бисмо се својим
језиком и са својим књижевношћу могли бити светски сарадник бар толико књиге
футбалери и боксери... о са језицима видите то је врло запостављена стварност
језик пишете светски треба ужасно велики фонд онога остаје у народу и држав
што ће језик држати учите га пожељом натурити ће Преводи ...Пустите
ја вам је кажем оно што сам ја написала о преводима. Преводи су културна
нужна и помоћно средство, али нису ни културни луксуз ни културни тријумф. Оти
који кад нас знају француски ти доприносе светскости нашега језика, не они који
читају право француске књижевности." о научиле енглески за италијанс и за немач
језик и тако даље. .."ити то значи да писци мањега народа треба започну писати
на адоптираном језику. Нема великих језичких импозантних и оживотворене књижевн
сти на адоптираном језику. Нема прикаченог језика за стварање књижевности квас
Кад неко од нас течно и свакидашње ч чита вашу француску књигу и часопис он
подзидује вашу светкост а кад на нашем језику пише поезију или роман он не под
зидује ничију светкост ни вашу ни нашу..језик је фра и мозак и сва чуда језик
није одећа, језик је сума, језик није случајни додатак. ...а ко може све или мно
језике научити. не треба све него многи да знају један или два многи да знаје
разне језике. Тако бисте ви и ви и ви фрамуа Енглеза Хитенбанин почаке подз
бивати нашу светскост. Засада наравно не знате језик не познајете књижевност
и све се сарсава да у некој интернационалној ревији почети бити врена превод
из наше књижевности уз друге егзотике из вансветскости: мађарск и новегрчки
па као егзотик човек и руски чего ви и ви сте у нашој земљи већ ок голину
дана јесте ли научили мало српски или шта уопште имате да кажете о језику
у нашој земљи ...На жалост...али то тешко се усудујем казати да код нас у сва
вароши се говори друкчије Бјубјана Загреб Сјби сар Београд скопље
нетиње "у ботовник дрше и друге музика свира. Ми пишемо свесним добро
мемо шта се каже, али утолико више опажамо разлику у звуку у изговору како
рекао у свему оном што је тесно језика

на тој тачки ћемо сад напустити и

ć диајег и прећи опет на мноштог нашега расправљања. "та су запазили они страни? Опазили су чули су ушима разлике у чулном обиљ-ма језика. "та је у питању "е мала стар. И унутрашња реченица и спољашња. Док душа сама са собом разговара што би рекао Платон, језик кобите фиксиранијем од многине фактора из разних области биће или личности човекове. "а кад треба да покажемо разлике онда унутрашњега опет низ фактора из биће и личности човека утичу на резултат. "и многи фактор вучу се са разних спратова "авијонске куће и са разних спратова историске националне традиционалне куће једнога народа или једне језичке заједнице. "елан језик да али колико покажемо колико лимпија колико доноврности "просто речено просто али не довољно дистингвирано један језик а много разних говора. "малочитички говореи републичких говора има географски говореи покрајинских говора има локално говореи сеоских и градских говора на размаку од неколико километара. Раса је једна али историја традиција вере обичаји, културне наслеђе упливи суседни и цивилизаторски су други други и други опет. "унутрашња реченица постала је под друкчијим рационалношћу и реалношћу процес унутрашњи спољни процес вербализација зависи од спрата за покализацију од говорних стилова од локалних правилних и неправилних покупија. "елна говорна заједница вуче нешто архаично друга има фразу која искаче е прмисетија . Један имају овакав скуп други оваква. "елни имају за национални инструмент гајде други тамбуру трећи виолину четврти хармонику "елни су развили скуп уз фрулу други имају спор скуп или свирају виолину. "ешто и лако неко поуздиније острвско пиеме зна за језичке финесе па не фонетске онда логике које нема неки равни културисан књижевне језике. По Хајдеру и по Шилмбергу: једне острвско пиеме у Пацифику мање гласова утети на три чина нај начинилаке је иначе неписмене "оћу зато што сам навелен "оћу зато што сам примерен на хоћу зато што по слободној својој одлуци хоћу. "чобих је неком од тих острвска имала причину да кажем: Скупај пријатељу је тако хоћу Он бисе увео осмех/ какав који осмех чинио се упливи чисто од помисли да је и осмех производ језика / и загитео ме на осмех од три који хоћу је биу се збуниле и мотао их одговорити "а не разумем питање то у Вуку нема. "тиже онемеса Пацифика неписмеђану она финеса сигурно не из Аристотелове реторике или из Лајбница

него одлегле из меморије човечанства са Вавилонске куће. Можемо се зауз
у човечанству Вавилонска кућа. Обе данашње групације Јужних Словена ко
ето тражи књижевни језик за четири републике које говоре један језик ни
најмање заслужним саветником на Вавилонској кући. Вавилонска кућа је готов
један симболика. Решимо: Кинези да би могли читати стију класичну књижев
треба да науче око 20 хиљада идеограма / неки се пртају са 2о до 24
удара четкицом а могу се и писати и штампати пресечени преко пола нарамн
неса буквалне пресеченим значењем / Французи по истој човечанској мер
између таме од 15 века тачн оке 20 хиљада фиксираних реченичних обрта
за прецизна изражавања у науци и наречите у уметности. Немци за чих је
20 хиљада мали број они терминологију не граде него сају. Хајдегер језик
категорије егзистенцијализма говори најдубљом месту у својој философији ка
покушати у човекову егзистенцију заједнем ко убачене утети не зна се шта
зашто откуда нема никакве логичке обележје и скуде мрза ни Гевајфилај
хес Зајнс тто нико живи не може разумети ни превести док не прочита хи
Није чудо да је Француз био онај који је казао: Песник и језичар Матарме
Ни за шта немам такиме смисла матике за савршеност. Да Французи са свој
говореном писаном мишљењем и путаном реченицом то је центар уметности на
ленској кући. Данас мислим да на Вавилонској кући застава крсо на пола
ћемих вчест је постала мукотрпна и језици хаљкаш на све стране...

Ми смо данас са расељеним лицима за за
запосленим радницима са ухваћеним насилним радницима са кревом туђе ж
хеш са ограниченим путовањима и затобучивањем мисао опет у једној себи на
себи назиру па чарне да језици могу пратити и кроз насилне и болес
и необичне лелимичне и кроз тешке процесе. Један француски писац руски ј
Јеврејин по пореклу, али човек средњих година тек прича ово: Ја Вавилон
је да знам и руски и француски оке не знам хебрејски. Ту неславно кажу
непозвати да у руским пуреским новинама напишем један најпростији чланак
за бљесто које је моја да сам пристао. А кад сам сео да пишем, видео сам
да ниче не знам руски ни мислити ни писати а вероватно ни говорити. Ја
случај човека коме руски језик није био ни матерњи ни народни само

само један од ова језичајна језика. У свако митратерна времена језичајни
језици стварају нову категорију језика : културни језик. Занимљиво је да т
категорију представљају најмање Јевреји који су одувек, а посе Хитлерових вр
теме постаје персонифицирано сакијбечи народ. Костер се ухвати да је посао
/ мислим да још нема 50 година и променио три језичајнамити културна језик
за пусање литературе. Мађарски Јевреји писао је прво немачки па француски п
сада енглески. Језичанска митајежна мит. И има читаво кучи илустрација чуда
човечанске меморије једнога од најпрешмиранијих књиговодстава свих будских
чуда, чудесности чудновитности. Руси посе Јевреја прави су у расејаности. Ру
Рус Владимир Набоков пише амерички Рус петар Истинов пише о игра непозорни
енглески. Чешки Немац Рајке није хтео и зна чешки језик него се и мађарск
занесе Русијом путовао тамо хтео да научи руски и како је сам признао није
могао да научи. Затим је отсетио у француску занео се француском језиком
писао стихове на француском језику али ти стихови нису ни француски језик
ни Ритке. Кад се најзад смирио у немачком језику написао је Гетије у Аурин
ову поезију ово мисаоност ово језик али чучуо тај језик немачки нема се-
норност ни е само Тетеову или Кајстеову него ни чисту стакнену прозирну
сонорност немачког језика.

Језик је с ума, рекосмо и он као и човек, има
тело и дух, има чулну вредност и духовну вредност. Чулна вредност, то је штам
штеф звукова сонорност језика, лепшија интонација — то је на стих. Чулна вре
ност исто то је у штампану језику облик реченице карактеристике стиха слог
забука. Прави сазетарне утисак у сегзетарне и обратно. Сонорност језика пос
тује облик реченице парграфе алинеје нагласке паузе, интерпункцију. Писан
и штампан језик учи читаоца и говорити и изговарати и мислити. Сонорност за
писи од уређеног неговано или неуређеног апарата у грлима и грлу за пева
лизовање. Уређени ово опште језику језичкој заједници то је ова шта је свој
ствене мисао, емотивне своје својствене да ли је правилно или неправилно. Него
апарат за вокализацију, то није ствар навике и сакрифирка него у праву реч
у праву реч ствар интелектуалне културе, и књижевног образовања уопште у
мањој књижевности старој и до савремене. Све претазне вредности и квалитет

језика у нашем су апарату сарадници . Хрвати изговарају вокализују: „ кат је он те виђео...Срби А кад је он тамо језике и друге чудне запажања ко најтање чуш,е вибрације. Те није прецут ни воде ни смешије а још мање икоке итм патитике а најмање тамкетног аниманог интонирања те је резултат ан апарата за вокализацију. Тај апарат је особина управо за ет- све стечене ст бите је у ранијим генерацијама стицане и може се даље негговати у смислу и штитити и финетском и естетичком. „Чнека врта етнојена језичка заједница ел средних ум ника и може необичне ла ут- ушије чаке особине говора и изговора ле се ни пресељавањем у друг крај покрајину и међ друг заједнице не ла модификавати ни ублажавати ни заборавити. Екав је прногорски акцент на пример сасвим не у складу ни са прешиским ни метафорски и симболичким мантаним језиком ни у ка складу. Како човек може бити пересељен кака Црна Гора мехемати онај акцент. Имя а и свој ја и друг . Но ма некав ла је квалитет тренутног чулног духовног облика језика он је узек кад саме заједнице за комплетан изражајни систем комплетна машинерија, како се културне изражајне потреме и куксузи ми нажеи лику тако се у човеку језик мнажи и лиже. Ово што је у природи стожен и тајанствена за човека субјективна активност мајмиват ствара и држи тачно је тако стожена и тајанствена енуеурска језика у човеку алнесне у једној језичној заједници глесу сво ђуги скога ређи енуженн на истоветан начин гово ром гисањем изговором, акуратно истоветна ће Хрвати изговарати ђ ђ кад кажу гвас и ј ч ј а Ј би стивена као један гвас шта је посао на писма алнесне правописа писање правопис кад нете чрез ека па кроз сеух вокализирају. Ручка ђ је заповест чатиничка ђ је заповест мелан Србин стилент међу туга купа ш тен ичком машином писа миђе грчким писмом ами речанишу: Ја сам поеста заш заљубљен у песме тог мтаког песника. Пат имаме заповестима мталиђ се скен фузиа. О забукама ђ кад е биће речи.

Ђенђа наја се у свету и кад кубе заве Југославија, ј'сте држава. У спољнополитичком и војном погледу та је држава једна органска организована целина. Према целим свету држе и према п ема свима функцијама у самој држави. Но кад живот и кубе и живљење и егзистенција у тој кубе држа ва се сас

35

држава се састоји из шест републикâ звати ја се постужим речју из доба старих
српских краљева из шест државина. Шест народа једне исте расе словенских
народâ који су се навели на југу Европе од којих сваки држи у одређеним
границама земљиште у којем управљају собом својим живљењем и сваким прогрес
потпуно самостално. Ја је ми уређенје државеможе једним погледом обухватити с
свих шест републикâ: материјалне и духовне везе: Исте словенске расе, са
језицима исте словенске исте културне тенденције : навике; исте политичке
смернице; демократије исте и грешнице: дрите се заједно по сваку цену.
Што би реко е енглески пејзи Сини: Или се треба волети или мораме умрети.

Потпуна културна слобода такте потпуна слобода језика. Свака
мањина народна има слободу језика и културе по вера и свака
вјерина. И зато сваки језик пуно право на свој репутацију
јер без њих или горе не други чистији и правилнији не други, лепш
и богатији на вуки, заједно сваки језик није ни мајенкаст
ни случајност, него је плод генерација и знања и мука, ма
рекесма — сума.

Тај агрегат слободних и самостојних држава од којих се свака својим сокови
ма храни, а петинско име југословен држи и помиње наравно са својим индивидуа
лним именом, те је један лепи пример једног врло високог степена развоја.
Југославија је сем поменутих заједница и једна језичка заједница: од најзапа
нијег Словенца до Најјужнијег Јаченатоца и пореко и залуд по свему нема могућ
ности да у обичну и живу разговору човјек човека не разуме, и то тако и тачно.
Ја нетреба заборавити да у оном ме гентно опруженом југуграсте опруженом
оштику земље има и шест него и осам о двоје — према разним обчестима у ко
тој републици има осам
них историја петшест разних окупација Татаринат
Турцима
културног за
кад је Бубјепјаково Дајбах бити аустриски мијенит
ма
ски и тако имаја врло рано симфонски орке стар
ски сетричетори вере са две азбуке Турци су
ских арапско писмо сем ово арабесја са тра
е није заједничке сантекавским јеканским ија
зчјима са хиљадеста хекатних говора и речни
четири рана шће републике сасвим одлучно

један ће ати са разнуговорима и зато јер је књижевни језик какав такав са
био народни језик зато даје с ипак пред разликама које иаки маке ати раз
не мерају волити и у конфликте и мерају врло споро се појединачне развија
и јачи ит стабији у тачна времена довко надјачавати или се изједначивати
и стапати.

У ће ов шест републике у Словенији и Макед онији језик
је говени и писани језик у остаје четири. Књижевно словеначки језик
постаји у ј ј ј ста раз ијеној књижевности стариј и модерној. У Маке
донији језик ће се преобиљавати и богатити према данашњем говорном језику
Овај трећи језик о којем је евлеугиванеј реч говори се у Србији са Војво
дином у Хрватској с Дајмацијом у Босни и Херцеговини и у Црној Гори. Те су
земље од којих су две биле сасвим независне краљевине до данас а све су
у тешу времена имаде савје краљеве кнежеве деспоте Жупане војводе Велико
чак на Дунаву са парем Чувенем и Самуилом бугарским и свеје парене. Чега
свакоповсадта ту није било и зато тај један језик значи мајан коефицијент
културне
прошлости сјетлости и будућности Даје се тај језик према многокуђности ст
стен називтва српски хрватски или српско хрватски тим да се у Србији гово
ри екавштина у Хрватској екавштина у Црној Гори српски ијекавски у Босни
и Херцеговином екавски. А у смислу књижевн сти имамо овај разнетик и
с Војводином
врло занимљив статус. Србија има развијену књижевност и единствен језик
трећину четири
чаре Вуча Караџића. Вуч Караџића Војводина има двојицу од три највеће срп
песника Бранка Радичевића Змаја Јову Јовановића. и им најстарији књижевни
часопис четопис. Хрватска има р развијену и је старију књижевност но
Срби садржи и бароквну књижевности у Дајмацији с епским песништвом модерним
и најстаријим комедиографима Марин Држић на чему. Црна Гора нема ветику
књижевност ати има највећег песника Његуша и има занимљиву усмену књижевно
Босна и Херцеговина има најбоље приповедаче и по Вуку Херцеговина имо
класични модерни књижевни језик истоветан са оним чувених народних песама.
Си то заједно чини симу свих почетака и многекреч потет свега књижевнос а
огромно текстичко благо и на Бачкаву најчистије најправетније народне го

народна говора и књижевни језика. По тој великој пространој печини које је сте кроз векове упркос раскомаданим животима и намерама сваке врсте један тедјан језик имао пуно егзистенцијалних детаља који као ситне стрелице опуца вају у разним правцима разлука. Србин где год да буде рећи друкчије ће шта а Хрват друкчије то што. Најквантина је ван књижевног језика а ипак Петрица Керемпух је велика песмиља. Чак ипак ван књижевности ипак има лирика чакавска учестанком и кајкавска која је права књижевност. Вук је утемељио књижевни језик угрегегавечки говор. За скердија екавштина је почела двутирепут мах у српске хрватском књижевном језику. Па је мах Србима Србије отклоњена угрегавачко говор а Хрвати се књижевности вратили и на екавштину и на интерпункцију према тичку и на "хрватски правопис." У два маха су били веома официјелни састанци стручњака хрватских и српских да се утре ут једном књижевном језику и пе правопису . Остао правопис и до ду ипјеста дана нешто инфра. По мишљењу ту унутатњој реченици књижевни језик би био знатно бољи но некада раније ипак слух не може да прими све рит не може да прми све. Чулни вид јеа квантитет језика је оно што је своје домаће драго. Други су нам апарати за вокализацију и ихо алмах одобрава познато и загледа се са питањем у непознато. Слика штампаног текста због две азбуке своје је партикуларистичку.

Були који говор један језик пишу две разне азбуке. латинске и гр ко писмо. Преграђено је и једно и друго. Безмало речи колико народа толико латиница колико народа толико грчкогписма. У Русији Србији Угарској Грчкој друкчији је алфабет према старим књижевностима према потреми језика према изговарању гласова. Наша латиница то је латиница хрватска и није ни чешка ни пољска ни француска ни латиница загреб Европ У мађарској абегети је с ш а са је с У Пољској је с с з са ш. Један Италијан је ја главно у часопису изразио чита ву студију а 20 начина какоји је у разним језицима правописане име Чехов. Чехчуково име Италијан са малом шкетом чи тају Курких.

ква и у мурмик,

"тоф језика је ствар слуха : звук ритам лиципј акцентна зависни у говорену говору ал веће и разних осећања и емоција које несе и ал ребуу вокализацију. Штампан слог такте угрозаном два књижевност сва књижевни

језик јесте углавном у чулном смислу ствар навике. Један говорени језик мења разлике због разних апарата за вокализацију и због разних историја и традиција и извесни сукоби су неизбежни али ако се не злоупотребљују него употребљују они сама служе усавршавању језика на обе стране и при истом процесу извесно уједначавању и зближавању. Штампаном слогу имамо једну проблемски значајан двострукости скрог језичког мих две разне азбуке латинске и грчке пис е ипе другога знаци и два писмена на светске прилике а данас један запад трећи који се претвара процеси са неискреним ставом да је то свеједно а сем врхо метога бреја људи из најјачих културних средјева некоме није свеједно свеј,ер је + може мора нека да пто и томе слично. И јер у тим најјачим круго културе се овим бидуркацијом: да једни читају не запажајући много азбуку ви више интересе за језик а други су грчкописма као Срби и читим читавањем / кириличар који су приљонули уз латинити и саме се неке слуге. Хонорати сра чутку у примедбе и жеље тражу ствар дискусиј утврђеног изражавања изражаја прексом не к крстом или монопетом. И свака азбука има свои језик мих на свеју репутацију јер има репутацију. Нико ће хвати сву своју ствар мих ест предбацивати у тугу азбуку јер би то било културни дискриминат нити ће Срба чинити тај дискриминат у супротном ситуацији, То питање треба изнаћи на светлост говора а договор ће живот донети кад тај. "рво треба остати две пр тежности по једна на свакој респективној страни. Огромни мати две словенстви пише грчке писме: „уска се ово сто митиона словена пео Балкан словенски пише грчки и у југословији најмногобројнији део Срби се Србијом најјачином Црној Гором и ком Босне и Херцеговине На другој страни латинске азбуке је азбуку мањина словенска чеси пољаци хрвати словенски ати је европске писм то је на обе стране тако напоље да мора значити конфликт изражаја ати конфликт У нашој земљи међу интернационалистима а поната и наши мен физички се овако стоји: штампица то је с мет културне Европе Запад Грчке писме то је нешто застарело инферирано отсталатно и чини се метафизички узал но мањинске јер се изражавати метафизички онмах данаји свом драју пео европсу запад најкултурнија део света. учешће културе от данашнице за и данас.